

Snowy opende zijn mond, maar de dampkringen waar hij op hoopte, die bleven weg. Hij wist zelf ook wel dat het hiervoor veel te warm was daarbuiten. Wat miste hij een hevige sneeuwbuï of de stevige vrieskoude, maar die kwamen al sinds jaren niet meer langs rond de kerstperiode.

Nee, tegenwoordig is alles anders. De mensen creëren hun eigen ideale witte kerst. Alles rondom hem is nep, op die manier hebben de mensen zekerheid en doen ze alsof. Hij kan erover meepraten, want hij draagt de laatste jaren kleding van kunstsneeuw, die het effect moet nabootsen van een echte sneeuwman.

Huizen en tuinen worden omgetoverd tot een heus winterparadijs, zonder dat er ook maar één vlokje sneeuw naar beneden dwarrelt. Met lede ogen kijkt hij naar zijn omgeving. Het bos is niet weggekapt zoals in de goede oude tijd. Wie wil er tegenwoordig nog een echte dennenboom in zijn huis. Vooraleer hij goed en wel in de woonkamer staat, heeft hij zijn naalden al grotendeels verloren. Een echte kerstboom, zo achterhaald in deze moderne tijd. De mensen kopen tijdens het kerstshoppen liever zo'n plastieken boom. Zo'n lelijk geval zonder die heerlijke, natuurlijke geur erbij. Onderaan de boom verbergen ze die afschuwelijke metalen staander door er een wit kleedje omheen te wikkelen. Dat laken moet dan een prachtig, wit sneeuwtapijt voorstellen. Wat eigenlijk best zielig is, aangezien het in het echt zoveel mooier zou kunnen zijn. Hij wrijft met zijn voeten over de grond, normaal moet hij dan al half bevroren wit poeder onder zijn voetzolen horen kraken, maar niets van dat alles is nu hoorbaar. Hij staart voor zich uit, in de vlammen van een grote kaars. Waarom staat die daar? Het is hem eveneens een raadsel. Het is niet dat het hierbuiten stenen uit de grond vriest. Hij waardeert die namaakwarmte zelfs niet eens. Waar is de tijd dat ...

Wat is dat lawaai? Net op tijd springt hij een halve meter achteruit. Een dansende Viktor passeert hem rakelings; vervolgens komt Viktor languit op zijn buik voor zijn voeten terecht. Wat een geweldig gek zicht om een eland in die positie te zien liggen.

'Viktor, ben je oké?'

'Hallo Snowy, makker van me! Jaja. We zijn dit jaar wat later, hé. Ik dacht dat het op deze manier misschien sneller zou gaan.'

Hij kan Viktors woorden amper verstaan door het helse, knarsende geluid dat vanachter hen komt. Hij draait zich om en ziet Viktors tweelingbroer in alle staten op hen afkomen.

'Dag Gustav, alles goed met je?'

Zoals hij al had verwacht, vindt Gustav het niet nodig om hem een goedendag terug te wensen. Gustav negeert hem compleet en stormt recht op zijn broer af.

'Viktor, sta recht! Kun je nu echt geen meter ver lopen zonder te vallen? Die slee trekt zichzelf niet tot in die kerstberging.'

'Gustav, mijn poten zijn moe. Die slee over het beton in beweging krijgen is echt veel moeilijker dan door de sneeuw.'

Snowy luistert naar het gesprek. Geregeld moet hij lachen om die twee. Hun gezelschap voelt zo fijn aan. Het gesprek dat ze voeren, brengt mooie herinneringen bij hem naar boven.

'Jongens, herinneren jullie je nog dat jaar dat er zoveel sneeuw lag? Toen moest niemand die slee voorttrekken, alleen even een duwtje geven en weg waren jullie. Zo snel dat jullie toen gingen. Dat waren nog eens tijden, hè.'

De drie moeten zo hard lachen, dat Gustav toch eerst even moet uitrusten op de slee alvorens verder te kunnen. Viktor zit op zijn zitvlak te bekomen van zijn lachbui, tot iets anders plots zijn aandacht trekt.

'Wow, Snowy, wat zijn die glazen bollen naast je voeten?'

'Viktor, voorzichtig! Je moet die bollen goed in je poten houden, terwijl je ze voorzichtig omdraait en dan weer terugplaatst.'

'Wow, Gustav, kijk nu. Het sneeuwt. In de wereld van die bol toch.'

'Leuk, Viktor, maar sta nu recht, want we moeten verder. Ik wil nog voor het donker in die berging aankomen.'

Snowy betreurt dat de lol weeral voorbij is. Elk jaar is de komst van deze broers een lichtpuntje in zijn eenzaam bestaan als sneeuwman.

'Jongens, wat jammer dat jullie nu al moeten gaan.'

Hij loopt met Viktor mee naar de grote kaars, waar Gustav ondertussen heel gefascineerd naar staat te kijken.

'Snowy, ik heb een idee voor volgende kerst. Bij ons in de kerstberging hebben ze een afdeling keuken. Viktor en ik zullen daar eens gaan 'shoppen', voor zo'n grote zak vol heerlijke marshmallows. Zorg jij dat deze kaars er volgende keer opnieuw staat, dan kunnen we er wat lekkers boven smelten, oké? Nu moeten we echt verder.'

'Gustav, die kaars staat hier terug, daar mag je zeker van zijn. O, jullie zijn nog niet weg en ik kijk nu al uit naar jullie volgende bezoek.'

Het gelach van de broers weerklinkt, tot ze zelfs niets meer dan een stip in de verte zijn. Opeens begint Snowy te trappelen. O nee, hij is hen iets vergeten te zeggen. Er zit niets anders op dan het ze nog na te roepen.

'GELUKKIG NIEUWJAAR!'